

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA CIVILĂ NR. 981
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 29.06.2020
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE : MIRELA MONICA PERJARU
JUDECĂTOR : CARMEN ANDREEA NECULA
JUDECĂTOR : OANA ELENA PELIN
GREFIER : ANDREEA MIHAELA CIMPOIERU

Pe rol soluționarea recursurilor promovate de **recurenții-pârâți** MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL și CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, **recurenta-reclamantă** MECHEL SERVICE ROMANIA SRL PRIN LICHIDATOR JUDICIAR MANAGEMENT REORGANIZARE LICHIDARE BUCUREȘTI și **recurenta-intervenientă** STEEL TRANSPORT & LOGISTIC SRL împotriva *sentinței civile nr. 5873/20.09.2019* pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9397/3/2018, având ca obiect *anulare acte administrativ cu caracter normativ, obligația de a face*.

Dezbaterile asupra fondului cauzei și susținerile contradictorii ale părților au avut loc în ședința publică din data de 15.06.2020, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizia civilă, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de azi, 29.06.2020, când în aceeași compunere a dispus următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă 5873/20.09.2019 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9397/3/2018 s-au dispus următoarele:

- a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta S.C. Mechel Service Romania S.R.L. prin lichidator judiciar Management Reorganizare Lichidare Bucuresti S.R.L., și intervenienta S.C. Steel Transport & Logistic S.R.L. (succesor cu titlu particular al reclamantei S.C. Mechel Service Romania S.R.L.), în contradictoriu cu pârâții Municipiul București și Consiliul General al Municipiului București, în sensul că:

- a fost anulat în parte P.U.G. București aprobat prin H.C.M.B. nr. 269/2000 cu privire la încadrarea imobilului în suprafață de 41904 m.p., situat în Șoseaua Gării Cățelu nr. 501, sector 3 București, nr. cadastral 204092 în subzona V3a-baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement.

- a fost obligat pârâțul Consiliul General al Municipiului București să încadreze urbanistic imobilul în suprafață de 41904 m.p., situat în Șoseaua Gării Cățelu nr. 501, sector 3 București, nr. cadastral 204092 în termen de 4 luni de la data rămânerei definitive a prezentei hotărâri.

- au fost obligați pârâții să plătească reclamantei SC Mechel Service Romania SRL suma de 6000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs pârâțul Consiliul General al Municipiului București solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii și rejudecând

fondul, să se respingă acțiunea ca neîntemeiată, apreciind că pronunțarea hotărârii s-a făcut cu încălcarea și cu aplicarea greșită a normelor de drept material, pentru următoarele considerente:

I. Este de necontestat faptul ca, dreptul de proprietate este ocrotit și garantat nu numai conform art. 1 din Protocolul 1 al CEDO cat și dispozițiilor constituționale și legislative adoptate de statul roman și a menționat în acest sens, dispozițiile art. 555 C.civ. și art. 556 C.civ. art. 602 C.civ sau dispoz.art.603 C.civ. care au fost aplicate greșit de către instanța de judecata.

Astfel, dreptul de proprietate al unei persoane fizice sau juridice nu poate duce la avantaje stabilite în favoarea sa și la dezavantaje aduse terților proprietari de imobile situate în aceeași zona.

1. Instanța de judecata ignora atât dreptul, dat prin lege, autorității publice să stabilească și sa reglementeze unitatea administrativ teritoriala pe care o conduce și aceasta ținând seama nu numai de un interes privat ci de interesele întregii comunități cât și dreptul celorlalți deținători de imobile de a li se respecta dreptul de proprietate de către terțe persoane care doresc drepturi sporite și aceasta prin încălcarea în parte, a legilor aplicabile cat și aplicare, în parte, eronata a acestor acte normative, raportat la dispozițiile Legii nr.215/2001, Legii nr.350/2001, Legii nr.7/1996 și Legii nr.554/2004, HG nr.525/1996.

Singurele motivări ale sentinței sunt cele referitoare la valoarea patrimoniala a bunului ce formează obiectul dosarului și de valorificare a acestuia în condiții cat mai avantajoase, cu încălcarea dispozițiilor legale, în succesiunea lor, a încadrării imobilelor în PUG< PUD și PUZ> și a istoricului, de altfel necontestat, al proprietății.

Instanța de judecata aplica în mod greșit dispozițiile Hotărârii CGMB nr. 269/2000 prin care s-a aprobat PUG al Municipiului București a reglementat amenajarea teritoriului în vederea dezvoltării urbanistice la nivelul întregii unități administrative care este Municipiul București și nu a avut (și nici nu putea avea) ca obiectiv stabilirea în mod punctual, individual, a regimului urbanistic al unui imobil sau altul de pe cuprinsul Bucureștiului prin raportare la dispozițiile legale cuprinse în actele normative menționate anterior.

Modul în care unitatea administrativ teritoriala reglementează amenajarea teritoriului este stabilit prin legile adoptate de cei în drept a legifera, aceasta modalitate nefiind stabilita în mod arbitral și unilateral de unitatea administrativ teritoriala.

2. În ceea ce privește susținerea că, încadrarea în zona V3a - baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement, conduce la încălcarea dreptului de proprietate privată asupra imobilelor, este rezultatul unei aplicate greșite a legii.

Este corect că dreptul de proprietate privată este recunoscut și ocrotit prin legea fundamentală, însă aceasta nu înseamnă că statul nu are o marja de apreciere și de legiferare, în cadrul căreia să poată stabili în interesul general, să poată lua masuri pentru dezvoltarea armonioasa a teritoriului și posibilitatea edificării haotice a unor construcții doar din dorința de creștere a valorii unui imobil anume dintr-un ansamblu și obținerea unor profituri mari de pe urma valorificării acestuia.

Existenta unei proprietăți și dreptul de proprietate obligă la respectarea drepturilor generale, printre care, obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

Dreptul de proprietate se exercita în limite stabilite prin lege, limite care în speță sunt reglementate de legile care guvernează activitatea de urbanism, de mediu, de protecție a monumentelor istorice, etc.

Conform Legii nr. 350/ 2001, Planul Urbanistic General cuprinde reglementări pe termen scurt, la nivelul întregii unități administrativ-teritoriale de baza, cu privire la:

- b) stabilirea modului de utilizare a terenurilor din intravilan;
- c) zonificarea funcționala în corelație cu organizarea rețelei de circulație;
- d) delimitarea zonelor afectate de servituți publice;
- e) modernizarea s dezvoltarea infrastructurii tehnico-edilitare;

Planul Urbanistic General mai cuprinde și prevederi pe termen mediu:

- a) evoluția în perspectiva a localității;
- b) direcțiile de dezvoltare funcțională în teritoriu;
- c) traseele coridoarelor de circulație și de echipare prevăzute în planurile de amenajare a teritoriului național, zonal și județean...
- e) lista principalelor proiecte de dezvoltare și restructurare;
- f) stabilirea și delimitarea zonelor cu interdicție temporară și definitivă de construire;
- g) delimitarea zonelor în care se preconizează operațiuni urbanistice de regenerare urbană.

Prin urmare încadrarea în Planul Urbanistic General a unor terenuri care se aflau în zona industrială introduse în intravilanul Municipiului București în subzona funcțională V3a - Complexe și baze sportive este rezultatul unor cercetări făcute de specialiști, este laborios efectuată și în concordanță cu realitatea de pe teren.

Realizarea unor noi baze sportive și reabilitarea celor existente reprezintă unul dintre obiectivele strategice urbanistice de dezvoltare a Municipiului București, respectiv, OBIECTIV STRATEGIC I - Accentuarea identității Municipiului București și reprezintă interesul întregii colectivități.

Instanța de judecată ignora legislația care specifică clar ca un plan urbanistic general este, în primul rând, un plan de reglementare, cu caracter general, nu un plan la nivel de detaliu, nici măcar un plan de reglementare pentru o zonă mai întinsă, așa cum sunt planurile urbanistice zonale, este un plan la nivel macro-teritorial, respectiv tot teritoriul Municipiului București și pentru zone întinse cu populație numeroasă în concordanță cu criteriile din Ordinul MLPAT nr. 13/N/1 0.03.1999.

Delimitarea pe zone spațiale și de aici, clasificarea zonelor urbanistice s-a realizat prin luarea în considerare a profilului dominant al fiecărei zone, gruparea părților din teritoriu pe zone realizându-se pe criteriul omogenității, al caracteristicilor comune din interiorul unor zone.

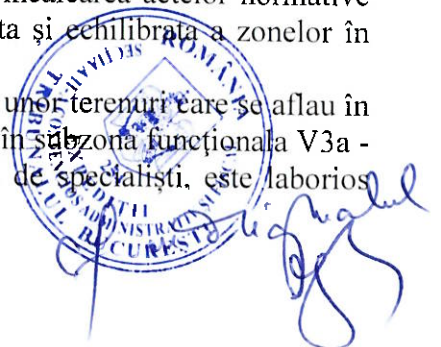
Ceea ce nu a înțeles instanța de judecată este faptul că, prin obligativitatea de luare în considerare întinderea unor zone cu profil specific, au apărut și sunt delimitate teritorial la nivelul PUG al Municipiului București, C - zona centrală, M- zonă mixtă, Z - zonă de locuit, zona A - zona activităților productive, G - zona gospodăriei comunale, zona T - zona transporturilor sau cum este cazul în speța de față, zona V - zona spațiilor verzi.

Nu înseamnă, însă că, toate imobilele, respectiv terenuri și clădirile din interiorul acestor zone corespund în totalitate caracteristicilor zonei în care au fost încadrate, ci zona în care sunt plasate are anumite trăsături dominante, pe care fiecare imobil le îndeplinește mai mult sau mai puțin, putând exista o oarecare depărtare a caracteristicilor unui imobil sau altul de caracteristicile generale ale zonei în care se află.

În ceea ce privește zona în discuție, s-a avut în vedere pentru delimitare, caracteristica dominantă a zonei, pentru ca astfel se implementau principiile stabilite prin HG nr. 526/1996, la nivel formal, iar ca necesitate faptică, aceasta delimitare servea obiectivelor de stabilire a direcțiilor, priorităților și reglementărilor de amenajare a teritoriului și dezvoltare urbanistică a teritoriului localităților, utilizare rațională și echilibrată a terenurilor necesare funcțiunilor urbanistice, obiective ce au fost menționate în Ordinul MLPAT nr. 13/N /10.03.1999.

Însă, instanța de judecată, apreciind subiectiv și dincolo de dispozițiile legale, constată ca interesul unui singur proprietar este prioritar interesului general și reprezintă o exproprie de fapt, cu referire strictă la succesiunea, în timp, a dobândirii dreptului de proprietate asupra imobilului precum și a afectării acestuia, cu încălcarea actelor normative care impun anumite criterii și proceduri pentru stabilirea corectă și echilibrată a zonelor în raport de funcționalitatea acestora.

Prin urmare, încadrarea în Planul Urbanistic General a unor terenuri care se aflau în zona industrială introduse în intravilanul Municipiului București în subzona funcțională V3a - Complexe și baze sportive este rezultatul unor cercetări făcute de specialiști, este laborios efectuată și în concordanță cu realitatea de pe teren.

Mai mult, Planul Urbanistic General al Municipiului București a avut la baza mai multe studii de fundamentare și au fost întocmite cu maxim de profesionalism, cuprinzând aspectele complexe date de faptul că se refera la o suprafața imensă de teren care aparține Municipiului București ca unitate administrativ - teritorială, astfel că PUG-MB respecta „Ghidul privind metodologia de elaborare și conținutul cadru al PUG ” aprobat prin Ordinul MLPAT nr. 13 N/10.03.1999.

3. Deși, la dosar au fost depuse înscrisuri care contraziceau exact aceasta abordare, instanța a refuzat să aibă în vedere faptul ca în zona se poate construi fără nicio alta restricție în afara reținerii criteriilor de încadrare, iar construcțiile care se pot edifica sunt chiar mai înalte decât cele existente, ceea ce contrazice în totalitate susținerile instanței cu privire la aceste aspecte.

Potrivit înscrisurilor depuse la dosarul cauzei, terenul situat în București, în Sos. Gării Cătelu nr. 501, sector 3, este cuprins în subzona V3b - Complexe și baze sportive.

Conform Regulamentului local de urbanism aferent V3b - sunt admise construcțiile și instalațiile specifice conform proiectelor legal avizate, POT cu construcții, circulații, platforme = maxim 30%; CUT maxim 0.35 mp. ADC/ mp, teren sau conform normelor specifice în vigoare și P.U.Z. avizat conform legii; înălțimea maximă a clădirilor, cu excepția instalațiilor, nu va depăși P + 2 niveluri.

Regulamentul nu impune investii având caracter de utilitate publică și prin urmare, terenul este construibil în regim juridic privat cu condiția respectării documentațiilor de urbanism aprobate, respectiv a Planului Urbanistic General al Municipiului București aprobat cu HCGMB nr. 269/2000, completata cu HCGMB nr. 324/ 2010 și HCGMB nr. 241/ 2011.

4. Încadrarea în Planul Urbanistic General a unor terenuri care se aflau în zona industrială introduse în intravilanul Municipiului București în subzona funcțională V3b - Complexe și baze sportive nu este rezultatul unei erori, iar expertiza efectuată în cauza nu reprezintă un act efectuat de un specialist în domeniu ci, se poate vedea ca nu cuprinde decât un istoric al imobilului și, prin referire la o reglementare MLPAT din anul 1999 aplicat în mod greșit, avem doar o concluzie a unui raport inexistent, fără nicio alta motivare sau explicație de specialitate ci doar cu referire la specificul activității intimitei reclamante.

Nu s-a contestat specificul activității derulate în timp de către reclamanta intimata ci, recurenta a detaliat de ce și în baza căror acte normative se realizează un plan urbanistic general, plan care tine seama de toate ceea ce este specific zonei reglementate urbanistic.

În primul rând, a solicitat să se rețină că Planul Urbanistic General a fost întocmit după o muncă laborioasă depusă de un colectiv de specialiști și profesori universitari în timp ce raportul de expertiza a fost întocmit de un expert judiciar în specialitatea Arhitectura, fără nicio legătură cu verificarea și studierea zonei în raport de criteriile definite de legiuitor.

În al doilea rând, expertul desemnat să efectueze expertiza s-a referit strict și exclusiv la imobilul în discuție și la istoricul acestuia, fără nicio referire la zona în care se afla și la caracteristicile acestei zone cu modificarea subzonei în A2b2 fără nicio justificare motivată legislativ în raport de criteriile specifice normelor urbanistice.

Pur și simplu, nici nu s-a adus la îndeplinire obiectivul stabilit de către instanță care obliga în funcție de dispozițiile legale interpretate în mod corect și prin referire la HCGMB - ului să se stabilească încadrarea imobilului, iar Ghidul menționat ca temei al schimbării subzonei este interpretat în mod incorect, acesta referindu-se nu numai la un singur imobil ci la ansamblul zonal.

5. Instanța de judecată omite să constate ca modificarea reglementarilor urbanistice stabilite prin PUG se poate face, potrivit Legii nr. 350/2001, doar printr-un plan urbanistic zonal, situație în care, trebuie să fie elaborat Planul Urbanistic Zonal, iar PUZ - ului se face printr-o procedura care, implica o marja ridicată de apreciere din partea autorității administrative, iar instanța de judecată nu se poate substitui acesteia.

Procedura trebuie începută, conform art. 32 alin. 1 din Legea nr. 350/2001, prin solicitarea unui certificat de urbanism în scopul modificării prevederilor documentațiilor de urbanism aprobate, iar ulterior continuată prin elaborarea, avizarea și aprobarea în condițiile legii a unei noi documentații de urbanism, care să respecte dispozițiile Legii nr. 350/2001, ale

Legii nr. 215/2001, ale Ordinului MLPAT nr. 176/N/16.08.2000, precum și celelalte acte normative aplicabile.

Potrivit dispozițiilor legale, amenajarea teritoriului reprezintă o prioritate a oricărei unități teritorial-administrative și cuprinde un Plan Urbanistic General, Plan Urbanistic Zonal și Plan Urbanistic de Detaliu, fiecare din acestea având o funcție distinctă și importantă pentru o dezvoltare armonioasă a localităților. În prezenta cauză se contestă parțial Planul Urbanistic General al Municipiului București, respectiv Hotărârea CGMB nr. 269/2000 cu prelungirile ulterioare ale acesteia.

6. Instanța de judecată a avut în vedere, în afara susținerii unei exproprieri de fapt și a evocării istoricului imobilului, care, însă nu a fost invocată ca temei juridic ci, doar ca susținere a temeiurilor juridice invocate în apărare, fiind o situație de fapt din care derivau aspectele legate de necesitatea măsurilor de urbanism ale municipiului București.

În acest sens, rezulta din înscrisurile de la dosar că imobilul a fost achiziționat prin acte încheiate în formă autentică la data de 13.02.2013, mult după aprobarea Planului Urbanistic General al Municipiului București prin HCGMB nr. 269/2000, ceea ce înseamnă că respectivul cumpărător cunoștea situația terenului în ceea ce privește reglementarea urbanistică în vigoare și perspectiva de dezvoltare urbanistică a zonei, fiind de acord cu această situație juridică a imobilului, ceea ce nu îl îndreptățește să ceară ulterior anularea în tot sau în parte a actelor normative aprobate anterior tranzacției și, prin care sunt stabilite reglementările urbanistice, doar pe motiv de valoare a profitului pe care îl poate obține din valorificarea imobilului și, aceasta cu atât mai puțin poate fi contestată de către o terță persoană care îl reprezintă pe cumpărător în procedura insolventei.

Din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, terenul situat în București, în Sos. Gării Cătelu nr. 501, sector 3, este cuprins în subzona V3a - baze de agrement, parcuri de distracție, poli de agrement, dar aceasta încadrare nu exclude realizarea unor lucrări de investiții și construcții, însă acestea urmează a se realiza prin încadrarea ulterioară într-un Plan Urbanistic Zonal și ulterior în Planul Urbanistic de Detaliu, după obținerea certificatelor de urbanism.

7. Planul Urbanistic Zonal (PUZ - ul) este un proiect care are caracter de reglementare specifică detaliată a dezvoltării urbanistice a unei zone din localitate (acoperind toate funcțiunile: locuire, servicii, producție, circulație, spații verzi, instituții publice, etc.) și asigură corelarea dezvoltării urbanistice complexe a zonei cu prevederile PUG-ului localității din care face parte.

Pe lângă PUZ este necesară încadrarea și obținerea avizelor pentru încadrarea imobilului în Planul Urbanistic de Detaliu (PUD - ul).

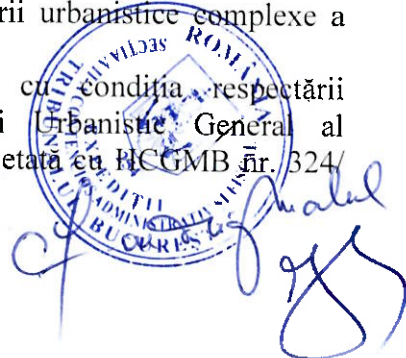
Planul Urbanistic de Detaliu (PUD - ul) reprezintă documentația aferentă Planului Urbanistic General (PUG - ul) și Planului Urbanistic Zonal (PUZ - ul), explicând și detaliind conținutul acestor planuri, sub forma de prescripții și recomandări, corelate cu condiționările din Certificatul de Urbanism, în vederea urmăririi și aplicării lor.

Iar PUD - ul reprezintă documentația prin care se asigură condițiile de amplasare, dimensionare, conformare și servire edilitară, a unuia sau mai multor obiective, pe o parcelă, în corelare cu funcțiunea predominantă și vecinătățile imediate (se studiază mai multe amplasamente, opțiunea pentru realizarea unei construcții compatibilă cu funcțiile urbane).

Este de fapt documentul consultat de comisia de urbanism atunci când este cerut un Certificat de Urbanism sau o Autorizație de Construire, deoarece, dacă nu exista PUD pentru terenul respectiv, Primăria cere mai întâi întocmirea lui, pe baza PUG - ului și PUZ - ului.

În contra a ceea ce a reținut instanța de fond, în realitate nu este adusă nicio atingere dreptului de proprietate asupra terenului sau a investițiilor ci, doar se reglementează în interesul unității - administrativ teritoriale, corelarea dezvoltării urbanistice complexe a zonei în mod armonios și în corelație cu specificitatea zonei.

Terenul este construibil în regim juridic privat cu condiția respectării documentațiilor de urbanism aprobate, respectiv a Planului Urbanistic General al Municipiului București aprobat cu HCGMB nr. 269/2000, completată cu HCGMB nr. 324/2010 și HCGMB nr. 241/2011.

Ar fi împotriva specificului zonei existența unor construcții care să fie specifice unei alte categorii de încadrare a terenurilor și construcțiilor, nemaifiind îndeplinită condiția dezvoltării armonioase a zonelor și, aceasta doar pentru că s-ar ajunge la obținerea unor preturi mai mari decât cele specifice zonei.

Susținerea prin care încadrarea în zona V3a - baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement duce la încălcarea dreptului de proprietate privată asupra imobilelor este neîntemeiată, fiind rezultatul aplicării greșite a dispozițiilor legale. Iar prin aceasta încadrare nu s-a produs intimăteii reclamante nicio vătămare în înțelesul legii, iar faptul ca prin intrarea în insolvență și vânzare la licitație a imobilului se scade din start valoarea acestuia nu i se aduce atingere intimăteii de care recurent ci, este vina sa exclusivă prin modul defectuos în care a înțeles sa își administreze afacerea.

II. În ceea ce privește obligarea CGMB să încadreze urbanistic imobilul proprietatea reclamantei intimăteii în termen de 4 luni de la data la care sentința va deveni definitivă, a solicitat să se admită recursul și casând sentința, să fie respins ca neîntemeiat, deoarece pe de o parte, capătul principal de acțiune este neîntemeiat, iar pe de alta parte, având în vedere faptul că dispozițiile legale privind elaborarea și adoptarea PUG, așa cum a dezvoltat anterior, nu permit astfel de termene stricte, fiind în realitate un proces complex și laborios, instanța aplicând în mod greșit legea atunci când a vizat un termen atât de scurt în cursul căruia obligația nici nu ar putea fi adusa la îndeplinire.

III. Referitor la obligarea recurenteii parate la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 6000 de lei, a solicitat să fie admis recursul și rejudecând cauza, sa fie respins ca neîntemeiat.

A solicitat să se aibă în vedere dispozițiile art. 451 alin. 2 C.pr.civ., care permit instanței să stabilească în ce măsură onorariul părții care a câștigat procesul trebuie suportat de partea în culpă, în funcție de mărimea pretențiilor și de complexitatea cauzei.

Potrivit jurisprudenței CEDO, cheltuielile de judecată nu pot fi acordate decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al acestora, iar în cauza de față a solicitat și admiterea recursului și rejudecarea pe fond a cauzei.

În recurs, a solicitat obligarea intimăteii reclamante la plata cheltuielilor de judecata ocazionate în calea de atac.

În drept: dispozițiile art. 488 și urm. C.pr.civ., dispozițiile art. art. 555 C.civ. și art. 556 C.civ. art.602 C.civ sau dispoz. art. 603 C.civ., dispoz. Legii nr. 215/2001, Legii nr. 350/2001, Legii nr. 7/1996 și Legii nr. 554/2004, HG nr. 525/1996.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs și pârâtul Municipiul București prin Primar General solicitând admiterea recursului astfel cum a fost formulat, modificarea în parte a sentinței civile în sensul respingerii cererii de acordare a cheltuielilor de judecata.

Sentința civilă recurata este netemeinică și nelegală în raport de prevederile art. 488 alin.1 pct. 8 CPC.

Conform prevederilor art. 1 alin 1 din Legea 554/2004 orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de către o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competențe pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Noțiunea de persoană vătămată se fundamentează pe ideea violării drepturilor subiective sau a intereselor legitime private prin acte administrative, în sensul în care Legea contenciosului administrativ definește această noțiune, act unilateral-individual sau normativ, tăcere, refuz nejustificat și contract administrativ.

A reiterat excepția lipsei calității procesuale pasive a Municipiului București prin Primarul General și a învederat ca în mod eronat instanța de fond a făcut aplicarea prevederilor art. 36 CPC la speța de fata.

Pentru a avea calitate procesuală pasivă în cauza, trebuie să existe identitate între persoana pârâtului și cel despre care se pretinde că este obligat în obiectul juridic supus judecării, ceea ce nu este aplicabil Municipiului București prin Primarul General în prezenta cauză.

Conform competențelor stabilite prin Legea nr. 215/2001 a administrație publice locale, Consiliul General al Municipiului București are inițiativă și hotărăște, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă.

În acest scop, printre altele, CGMB exercita atribuții privind dezvoltarea economico-socială și de mediu a municipiului precum și atribuții privind administrarea domeniului public și privat al municipiului. În exercitarea acestor atribuții, CGMB aproba, în condițiile legii, strategiile privind dezvoltarea economică, socială și de mediu a municipiului, documentațiile tehnico-economice pentru lucrările de investiții de interes local, precum și documentațiile de amenajare a teritoriului și urbanism - art.3, art. 36-alin.(1) și (2).

A solicitat să se constate că drepturile și obligațiile ce decurg din obiectul juridic dedus judecății revin altui subiect de drept.

Pe fondul cauzei, a învederat că în mod eronat instanța de fond a statuat în considerentele sentinței atacate faptul că: "situația reclamantei echivalează cu o expropriere de fapt fără justă și prealabilă despăgubire, cât timp intervenția statului prin emiterea HCGMB nr. 269/2000 și încadrarea terenului reclamantei s-au realizat fără vreo justificare legală".

Astfel, terenul situat în București, Șos. Gării Catelu nr. 501, sector 3, este cuprins în subzona V3b-Complexe și baze sportive, fiind construibil în regim juridic privat cu condiția respectării documentațiilor de urbanism aprobate, respectiv a Planului Urbanistic General al Municipiului aprobat cu HCGMB nr. 269/2000, completată cu HCGMB nr. 324/2010 și HCGMB nr. 241/2011.

Dreptul de proprietate se exercita în limite stabilite prin lege, în speța fiind incidente legile care guvernează activitatea de urbanism, de mediu, de protecție a monumentelor istorice etc.

Prin urmare, încadrarea în Planul Urbanistic General a unor terenuri care se aflau în zona industrială introduse în intravilanul Municipiului București în subzone funcțional V3b - Complexe și baze sportive nu este rezultatul unei erori. Realizarea unor noi baze sportive și reabilitarea celor existente reprezintă unul dintre obiectivele strategice de dezvoltare a Municipiului București.

De asemenea, potrivit înscrisurilor anexate, rezultă că imobilul, considerat teren intravilan, a fost achiziționat prin acte încheiate în forma autentică în data de 13.02.2013, mult după aprobarea Planului Urbanistic General al Municipiului București prin HCGMB nr. 269/2000.

În ceea ce privește obligarea în solidar a paraților la plata către reclamanta a sumei de 6000 lei cheltuieli de judecată, a solicitat să se respingă acest capăt accesoriu de cerere ca neîntemeiat pentru următoarele considerente:

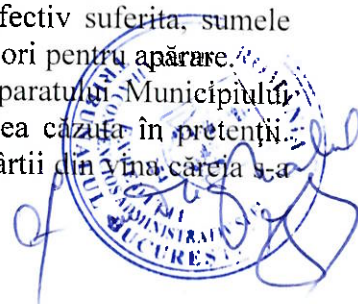
Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că din interpretarea prevederilor art. 452, 453 CPC rezulta că partea care a câștigat procesul poate beneficia de acordarea cheltuielilor de judecată pe care a dovedit că le-a făcut.

Partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei.

Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că la baza obligației de restituire a cheltuielilor de judecată stă culpa procesuală, iar partea din vina căreia s-a purtat procesul trebuie să suporte cheltuielile făcute, justificat, de partea care a câștigat procesul.

Natura juridică a cheltuielilor de judecată este aceea de despăgubire acordată părții care a câștigat procesul pentru prejudiciul cauzat de culpa procesuală a părții care a căzut în pretenții. Este vorba despre un prejudiciu material care poate fi dovedit prin documente justificative. Totodată, cheltuielile de judecată reprezintă pierderea efectiv suferită, sumele efectiv cheltuite (damnum emergens) în susținerea procesului respectiv ori pentru apărare.

Instanța de fond nu a arătat care este culpa procesuală a paratului Municipiului București prin Primar General în prezenta cauză, acesta nefiind partea căzută în pretenții. Acordarea cheltuielilor de judecată se bazează pe culpa procesuală a părții din vina căreia s-a

purtat procesul, aceasta trebuind sa răspundă pentru situația în care partea adversa a efectuat cheltuieli de judecata, situație neaplicabila în speța de fata,

În același sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa în cauzele împotriva României (cauza Costin c. României, hotărârea din 26 mai 2005, par. 43; cauza Străin și alții c. României, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre c. României, hotărârea din 27 iunie 2006): partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constata realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil.

Caracterul rezonabil al cheltuielilor semnifica faptul ca, în raport cu natura activității efectiv prestate, complexitatea, riscul implicat de existenta litigiului și/sau reputația celui care acorda asemenea servicii, ele sa nu fie exagerate. De asemenea, tot subscris caracterului rezonabil, ele trebuie sa fie și previzibile, adică sa fie la timp recunoscute de cel împotriva căruia se fac, pentru ca acesta sa aibă dreptul a le contesta și combate.

Instanța de judecata are însa dreptul sa mărească sau sa micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de cate ori vor constata motivat ca sunt nepotrivite de mici sau de mari, fata de valoarea pricinii sau munca îndeplinita de avocat.

În stabilirea onorariului de avocat trebuie luată în considerare atât valoarea pricinii, cât și proporționalitatea onorariului raportat la volumul de muncă depus în sensul pregătirii apărării în cauză, determinat de elemente precum complexitatea, dificultatea sau noutatea litigiului. Raportat la aceste criterii enumerate, considerăm ca acordarea de cheltuieli de judecata către reclamanta în valoare de 6000 lei este vădit neîntemeiata.

Nu sunt întrunite dispozițiile art.451-453 CPC, în cauză pretențiile fiind neîntemeiate, astfel că în mod greșit a apreciat instanța de fond căderea în pretenții și cupla procesuala în declanșarea litigiului a paratului Municipiul București prin Primar General, întrucât așa cum a arătat, reclamanta a formulat acțiunea împotriva unei persoane ce nu avea calitate procesuala pasiva în prezenta cauza.

În drept, și-a întemeiat recursul pe prevederile art. 488 alin. 1, pct. 8 noului Cod de Procedură Civilă, precum și toate textele de lege invocate prin cererea de recurs.

La data de 16.12.2019, intimata-reclamantă Mechel Service Romania SRL prin lichidator judiciar Management Reorganizare Lichidare București SPRL și intimata-intervenientă Steel Transport & Logistic SRL au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea ca nefondate a celor două recursuri promovate de recurentele-pârâte.

Potrivit prevederilor art. 499 teza I C.pr.civ., conform căroră, „*Prin derogare de la prevederile art. 425 alin. (1) lit. b), hotărârea instanței de recurs va cuprinde în considerente numai motivele de casare invocate și analiza acestora, arătându-se de ce s-au admis ori, după caz, s-au respins*”, nu se vor mai arăta argumentele invocate de intimatele-pârâte prin acest act de procedură.

De asemenea, la aceeași dată, aceleași părți au formulat recurs incident împotriva următorului considerent decizoriu al instanței de fond: "Referitor la motivul de nelegalitate al HCGMB nr. 269/2000 reprezentat de lipsa avizelor conforme ale Oficiului de Cadastru, Geodezie și Cartografie al Municipiului București și ale Oficiului de Cadastru Agricol și potrivit art. 5 din Ordinul nr. 13/1999 pentru aprobarea reglementării tehnice Ghid privind metodologia de elaborare și conținutul-cadru al planului urbanistic general, indicativ GP03 8/99 avizul unic al consiliului județean - reprezentat de comisia tehnică de urbanism și amenajarea teritoriului, constituită prin hotărâre a consiliului județean, precum și celelalte avize/acorduri prevăzute în ghidul menționat la art. 1 se emit atât pentru planul urbanistic general propriu-zis, cât și pentru planul urbanistic general preliminar. Din reglementările art. 1 ale Ghidului privind metodologia de elaborare și conținutul cadru al planului urbanistic general, indicativ GP038/99, Tribunalul reține caracterul consultativ al avizelor asupra P.U.G., ceea ce înseamnă obligația solicitării acestora, dar nu și obligația de a se ține cont de conținutul acestora, iar adoptarea PUG fără a se solicita și obține avizele respective determină anularea actului emis. Astfel, sancțiunea anulării intervine nu pentru că actul respectiv a fost emis fără să se țină seama de cuprinsul avizului, ci pentru că nu s-a solicitat avizul, conform

legii. Caracterul consultativ al avizelor rezultă și din reglementarea din art. 1 din ghidul menționat potrivit căreia "în situația neprimirii de către beneficiar, în termen de 30 de zile de la data depunerii documentațiilor, a avizelor/acordurilor solicitate, PUG se consideră avizat pentru domeniul cea făcut obiectul cererii de aviz/acord", ceea ce întărește ideea ca nu are relevanță pentru adoptarea PUG conținutul avizului, cât timp PUG poate fi adoptat după expirarea termenului de 30 de zile de la data solicitării avizelor. Prin urmare, având în vedere că avizele emise de Oficiului de Cadastru, Geodezie și Cartografie al Municipiului București și ale Oficiului de Cadastru Agricol și Organizarea Teritoriului Agricol al Municipiului București au natura juridică de avize consultative și nu avize conforme, adoptarea H.C.G.M.B. nr. 269/2000 cu ignorarea conținutului acestora nu atrage sancțiunea anulării H.C.G.M.B. nr. 269/2000."

Motivul de recurs este încadrabil la art. 488 alin. 1 pct. 8 CPC:

Situația de fapt reținută de instanța de fond este următoarea: În anexa la HCGMB nr. 269/2000, care a aprobat PUG Municipiul București, la pozițiile 12 și 13 sunt menționate avizul nr. 203169/2000 de la OCGC București și avizul nr. 586/2000 de la OCAOTA București, ceea ce implică faptul că aceste avize au fost obținute în cursul procedurii de elaborare a documentației prealabile obligatorii emiterii actului administrativ atacat.

Atât OCGC București prin adresa nr. 203169/17.08.2000 și OCAOTA București prin adresa nr. 586/03.08.2000 au refuzat în mod explicit să avizeze favorabil PUG Municipiul București, menționând expres imposibilitatea acestui lucru pentru motivele de nelegalitate precizate concret în cele 2 adrese, astfel:

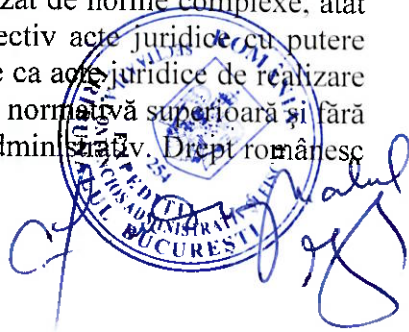
1. suprafața Municipiului București menționată în PUG - 22.800 hectare, diferă major de suprafața reală înscrisă în cadastru, însușită de Comisia Națională de Statistică din S.S.T. (Suprafața Statistică Teritorială) - 23.7874 hectare;

2. astfel cum s-a reținut în considerentele decizorii ale unei decizii CAB, PUG-MB nu conține elementele topografice care să permită verificarea documentației; "limitele Municipiului București, ale intravilanului, ale extravilanului și ale sectoarelor nu sunt conforme cu realitatea; lipsește structura suprafețelor pe categorii de folosință."

Chiar dacă cele două avize pot fi considerate ca având caracter consultativ cum a reținut și instanța de fond, "acest aspect nu este de natură să înlăture posibilitatea invocării și examinării motivelor de nelegalitate pe calea acțiunii în anularea actului administrativ în privința căruia au fost emise cele două avize negative, în speță constatându-se că mențiunile din avize consolidează concluzia încălcării Ordinului nr. 13 N din 10.03.1999, emis de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, rezultând, indubitabil, că nu au existat studii de fundamentare sau acte pertinente care să fi stat la baza propunerii includerii-terenului reclamantei, în zona spațiilor verzi pentru agrement" astfel cum a constatat într-o speță similară Curtea de Apel București, Secția a VIII-a CAF prin decizia nr. 8132/05.11.2014 pronunțată în dosarul nr. 48764/3/2012 .

Doctrina juridică actuală subliniază faptul că: "În sistemul constituțional actual românesc, principiul legalității este unul din principiile fundamentale ale administrației publice, astfel cum rezultă din Constituția din 1991, atât din litera (art. 1, 16, 21, 123), cât și din spiritul acesteia.

Prin revizuirea Constituției, astfel cum am arătat în cele ce preced, a fost consolidat principiul legalității în accepțiunea sa largă (principiul constituționalității și al juridicității) care domină teoria actelor administrative și semnifică, în fond, supunerea administrației constituției și legii, în aceeași manieră în care li se impune indivizilor, și reprezintă garanția cetățenilor împotriva arbitrariului, incoerenței și ineficienței acțiunii autorității, într-o accepțiune largă, noțiunea de lege semnifică un ansamblu ierarhizat de norme complexe, atât exterioare administrației, cât și cele adoptate de ea însăși, respectiv acte juridice cu putere normativă ale Parlamentului și acte juridice de executare, înțelese ca acte juridice de realizare sau de aplicare și care sunt subordonate actelor juridice cu putere normativă superioară și fără de care nu pot exista "(Rozalia-Ana Lazăr, "Legalitatea actului administrativ. Drept românesc și drept comparat", Ed. AII Beck, Buc., 2004, p. 164)

Or, principiul legalității obligă organul administrativ să emită acte cu respectarea limitelor proprii competenței, iar ignorarea conținutului avizelor negative emise de OCGC București prin adresa nr. 203169/17.08.2000 și OCAOTA București prin adresa nr. 586/03.08.2000 (în legătură cu care prima instanța s-a pronunțat în sensul că "ignorarea conținutului acestora nu atrage sancțiunea anulării H.C.G.M.B. nr. 269/2000"), reprezintă, în realitate, o emitere a actului administrativ cu exces de putere publică - motiv temeinic pentru atragerea nulității actului astfel emis.

Pentru aceste argumente, au solicitat admiterea recursului incident și, rejudecând pe acest aspect, să rețină că HCGMB nr. 269/2000, prin care s-a aprobat PUG - ul Municipiului București este nelegal și pentru ignorarea avizelor negative emise de OCGC București și OCAOTA București.

Aspecte procesuale relevante

La termenul de judecată din 15.06.2020, din oficiu au fost invocate excepția netimbrării recursului principal formulat de recurentul-pârât Municipiul București și excepția inadmisibilității recursului incident, pentru considerentele expuse în încheierea de ședință de la acea dată, ce face corp comun cu prezenta decizie, fiind o încheiere de amânare a pronunțării.

Analizând actele dosarului, Curtea constată următoarele:

Tribunalul București a admis acțiunea și a anulat PUG București aprobat prin HCMB nr. 269/2000 cu privire la încadrarea imobilului în suprafață de 41904 mp din Șos. Gării Cățelu 501, sector 3, nr. cadastral 204092 în subzona V3a – baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement și a obligat CGMB să încadreze urbanistic acest imobil, reținând că situația părții reclamante echivalează unei exproprieri de fapt fără o justă și prealabilă despăgubire. Astfel, în opinia instanței de fond, emiterea HCGMB și încadrarea terenului reclamantei s-au făcut fără justificare legală în contextul în care probele administrate în cauză relevă faptul că terenul, anterior aprobării prin PUG, a avut categoria de folosință curți construcții, cu destinație construcții industriale și edilitare, fiind afectat activităților industriale de depozitare și transport.

Împotriva soluției dispuse prin această hotărâre au formulat recurs principal pârâții, iar împotriva unuia dintre considerentele decizorii au formulat recurs incident reclamanta și intervenienta.

1. Asupra recursului principal formulat de recurentul-pârât Municipiul București și asupra excepției netimbrării acestui recurs

Prin rezoluția din data de 01.11.2019 s-a stabilit în sarcina recurenților-pârâți obligația de a timbra recursurile, câte 100 lei fiecare, conform prevederilor art. 24 din OUG nr. 80/2013, stabilindu-se în acest sens un termen de 10 zile de la comunicare.

Adresa conținând obligația de a timbra recursul a fost emisă la data de 05.11.2019 (f. 20, 23 dos. rec.), fiind recepționată de recurentul-pârât la data de 12.11.2019, conform dovezii de înmânare de la aceeași dată (f. 26, 28 dos. rec.).

Nici în termenul de 10 zile și nici până la termenul de judecată din 15.06.2020 recursul nu a fost timbrat. Deopotrivă, partea recurentă-pârâtă nu a învederat că ar fi formulat vreo cerere de reexaminare sau vreo cerere de acordare a facilităților la plata taxei de timbru.

În aceste condiții, având în vedere disp. art. 197 și art. 200 C.pr.civ., aplicabile și în etapa recursului conform art. 494 C.pr.civ., dar și disp. art. 33 din OUG nr. 80/2013, văzând că sancțiunea pentru netimbrarea recursului este anularea, Curtea va admite excepția netimbrării invocată din oficiu și va anula recursul principal formulat de recurentul-pârât Municipiul București ca netimbrat.

Conform disp. art. 248 alin. 1 C.pr.civ., Curtea nu va mai analiza pe fond acest recurs.

2. Asupra recursului principal formulat de recurentul-pârât Consiliul General al Municipiului București

Criticile de nelegalitate formulate în cadrul acestui recurs sunt întemeiate în drept pe disp. art. 488 alin. pct. 8 C.pr.civ. și vizează soluția pronunțată pe fond de către prima instanță, dar și obligarea la cheltuieli de judecată.

Curtea constată că este nefondat acest recurs, pentru motive comune celor pentru care recursul incident este apreciat ca fiind fondat, respectiv cel privind lipsa avizelor, conform considerentelor ce urmează a fi expuse.

În al doilea rând, Curtea constată că sunt corecte reținerile tribunalului referitoare la schimbarea (prin PUG) fără justificare a regimului juridic al terenului.

Astfel, extrasele de carte funciară eliberate de O.C.P.I. – B.C.P.I. sector 3 la data de 07.10.2013, de 14.09.2018 și de 10.10.2018 (f. 16 dos. fond, vol. I, f. 60 dos. fond, vol. II, f. 108 dos. fond, vol. II) probează că dreptul de proprietate asupra imobilului cu nr. cadastral 204092-C1 este intabulat în cartea funciară, la categoria de folosință "construcții – depozit 3".

Potrivit anexei nr. 1 la partea I, terenul are categoria de folosință curți-construcții, iar destinația construcției este aceea de construcții industriale și edilitare.

De asemenea, potrivit constatărilor din raportul de expertiză tehnică efectuat de instanța de fond, conform Certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor seria B nr. 0008/21.06.1995 și a Fișei bunului imobil anexate, terenul situat în București, Șos. Gării Cățelu nr. 501, sector 3, având număr cadastral 204092 (teren), respectiv 204092 – C1 (construcție, corp C1) și celelalte corpuri de construcție C2 – C29 (nr. cadastral vechi 1889 și nr. CF vechi 8348) aveau categoria de folosință curți-construcții anterior aprobării PUG București prin HCGMB nr. 269/2000.

Potrivit expertizei, în 1996 are loc o sistematizare a carourilor 14T'3 și 15T'1, parte din planul cadastral al Bucureștiului întocmit de Oficiul de Cadastru în 1962 – 1965 și actualizat succesiv. Pe planul mai sus menționat ... sunt reprezentate grafic construcțiile și amenajările existente la nivelul terenului în 1996: depozite, ateliere, stație pompare, platforme, cale ferată, etc. Pe caroul 13-14 t'u', redactat la scara 1:2000 și actualizat în 1991, pe imobilul în litigiu apare notația „CGMB Dep. Materiale constr.”, ceea ce probează activitatea de depozitare și transport desfășurată aici, lucru întărit de Tabelul cu destinația și suprafața construcțiilor, parte din Fișa bunului imobil mai sus menționată. Cele trei carouri (foi de hartă) anterior menționate se regăsesc ca suport grafic al unora dintre documentațiile depuse la dosar (fișe ale bunului imobil, certificate urbanism)..

Conform expertizei, destinația clădirilor existente pe teren se menține și în perioada ulterioară, lucru probat de extrasul CF 07.10.2013, în care categoria de folosință este curți-construcții, iar destinația: construcții industriale și edilitare.

Raportul de expertiză conchide în sensul că încadrarea corectă ar fi A2b2 – activități productive, de depozitare comercială și de transporturi legate de accesul pe cale ferată, ținând cont, între altele, de specificul activității desfășurate pentru o lungă perioadă de timp.

Se mai rețin deopotrivă mențiunile certificatului de urbanism nr. 858/28.05.2014 (f. 57 dos. fond, vol. II), conform cărora, imobilul situat în București, Șos. Gării Cățelu nr. 501, sector 3, folosință actuală curți construcții, este, conform RLU aferent PUG București, prevăzut ca fiind inclus în subzona V3a – Baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement (la lacurile Grivița, Floreasca, Dobroiești, Pantelimon, Tei, Morii, Văcărești).

Curtea mai reține, raportat la cele ce preced, că la Titlul II din RLU aferent PUG Municipiul București, sunt prevăzute "prescripțiile specifice pe zone, subzone și unități teritoriale de referință", între care la litera "V" este definită zona spațiilor verzi, caracterizată astfel: "Zona cuprinde spații verzi publice cu acces nelimitat sau specializate de interes supramunicipal și municipal, spații pentru sport și agrement cu acces limitat de apartenența la cluburi sau contra cost, spații plantate de protecție și păduri de diferite tipuri."

Zona spațiilor verzi cuprinde opt zone (de la V1 la V8), dintre care incidentă în speță este zona V3 - zona spațiilor verzi pentru agrement. Zona V3 este alcătuită din două subzone, definite explicit după cum urmează: subzona V3a: baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement (lacurile Floreasca, Grivița, Dobroiești, Pantelimon, Tei, Morii, Văcărești); subzona V3b: Complexe și baze sportive (Stadionul Giulești, Parcul Sportiv Dinamo, Complexul Sportiv Steaua, Stadionul Progresul, Arenele B.S.E.R., Baza Sportivă Pescărușul Bucureștii Noi, Baza sportivă C.C.C.F. Bucureștii Noi - Straulești, Baza sportivă

Politehnica, Baza sportivă Granitul, Baza Sportivă Grivița, Clubul Sportiv Metalul, alte baze și cluburi sportive).

Bazele de agrement, parcurile de distracții, poli de agrement din PUG București – definite generic „spații verzi pentru agrement” la art. 3 lit. c), având semnificația arătată la art. 4 lit. h) din Legea nr. 24/2007, reprezintă amenajări de folosință publică.

Planul Urbanistic General al Municipiului București a fost aprobat prin H.C.G.M.B. nr. 269/2000, iar valabilitatea sa a fost prelungită prin Hotărârile C.G.M.B. nr. 169/2004, nr. 241/20.12.2011 și nr. 232/19.12.2012.

Potrivit Ordinului nr. 13 N din 10.03.1999, emis de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului prin care s-a aprobat reglementarea tehnica - „Ghid privind metodologia de elaborare și conținutul cadru al Planului Urbanistic General”, elaborarea PUG ar fi trebuit să respecte o anumită metodologie, anumite etape în elaborare și anumite studii de fundamentare.

Conform pct.-ului 1.4. din Capitolul 1 „Generalități” „Elaborarea unui PUG (...) impune: (...) o documentare temeinică, atât pe teren, cât și în bazele de date (...) fundamentarea reglementărilor pe baza concluziilor studiilor de specialitate”.

Însă, în speță, din probatoriul administrat, nu a reieșit faptul că s-ar fi efectuat asemenea studii de specialitate care să stea la baza elaborării actului administrativ contestat; astfel cum se va arăta cu ocazia soluționării recursului incident, OCGC București, prin adresa nr. 203169/17.08.2000, și OCAOTA București, prin adresa nr. 586/03.08.2000, au refuzat în mod expres să avizeze favorabil PUG Municipiul București.

Curtea reține, în concluzie, că sunt corecte constatările tribunalului privind schimbarea categoriei de folosință fără vreo justificare legală.

Urmare acestui fapt, contrar susținerilor recurentului-pârât C.G.M.B., recurenta-reclamantă (recurenta-intervenientă) nu poate exercita, practic, dreptul de folosință asupra terenului. Folosința cuprinde utilizarea lucrului și culegerea fructelor (naturale, industriale și civile). În cazul terenurilor, întinderea dreptului de proprietate este stabilită la art. 559 din C.civ. care la alineatul 2 prevede: *„Proprietarul poate face, deasupra și în subsolul terenului, toate construcțiile, plantațiile și lucrările pe care le găsește de cuviință, în afară de excepțiile stabilite de lege, și poate trage din ele toate foloasele pe care acestea le-ar produce. El este ținut să respecte, în condițiile și în limitele determinate de lege, drepturile terților asupra resurselor minerale ale subsolului, izvoarelor și apelor subterane, lucrărilor și instalațiilor subterane și altora asemenea”*.

Prin urmare, atributul folosinței este încălcat ori de câte ori proprietarul este împiedicat să își utilizeze imobilul conform intereselor legitime proprii, fie prin acțiuni ale unor terți (calificate de legea penală infracțiuni), fie prin decizii administrative abuzive ale autorităților.

Or, încadrarea terenului reclamantei (intervenientei) în zona spațiilor verzi pentru baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement, suprimă, practic, exercitarea dreptului de folosință, sub ambele aspecte, întrucât: aceasta nu își poate exercita dreptul legitim de a construi, fiind astfel împiedicată să utilizeze terenul. Cu toate că actele de proprietate și evidențele de publicitate imobiliară atestă juridic că terenul are categoria de folosință „curți-construcții”, fiind deci, de jure, „construibil”, încadrarea nelegală, prin PUG, a terenului la „baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement” împiedică pe recurenta-reclamantă (recurenta-intervenientă) să exercite dreptul legitim de a construi - astfel cum este prevăzut la art. 559 alin. 2 din C.civ. Așadar, terenul este de facto „non-edificandi”.

Susținerile recurentului-pârât C.G.M.B. cu privire la caracterul construibil al imobilelor situate în subzona V3a sunt vădit lipsite de fundament, căci subzona permite exclusiv edificarea de construcții și instalații specifice; posibilitatea legală a recurtei-reclamante (recurtei-interveniente) de a culege fructe de pe urma terenului este restricționată în mod sever, câtă vreme terenul este „non edificandi”. Totodată, fiind interzisă schimbarea destinației de „spațiu verde” a terenului, prevăzută prin PUG, recurenta-reclamantă (recurenta-intervenientă) nu poate să obțină nici fructe naturale.

De asemenea, prin includerea imobilului în subzona V3a – baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement, se realizează o îngrădire excesivă a prerogativelor dreptului de proprietate, echivalând, în esență, cu o expropriere în fapt, aspect de natură a încălca dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional al CEDO.

Astfel, prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional al CEDO impun autorităților statale două obligații esențiale: să ia măsurile necesare protejării proprietății private și să se abțină de la acte care pot aduce injust atingere proprietății private. Atingerea adusă proprietății private poate fi generată atât printr-o acțiune a autorităților publice, cât și prin inacțiunea sau neglijența în adoptarea unor măsuri care să conducă la prezervarea posibilității proprietarilor de a-si exercita atributele.

În raport de datele speței, instanța trebuie să analizeze dacă ingerința în dreptul de proprietate al recurentului este una justificată, art. 1 din Primul Protocol adițional al CEDO permițând exproprierea pentru cauze de utilitate publică. Or, recurentul-pârât nu a invocat niciun argument pertinent de natură a justifica includerea imobilului în categoria spațiilor verzi pentru baze de agrement, parcuri de distracții, poli de agrement, și nici nu a oferit recurente-reclamante (recurente-interveniente) o justă despăgubire, proporțională cu pierderea suferită, având în vedere și faptul că în categoria indicată pot fi incluse doar imobile aparținând domeniului public, delimitat potrivit Legii nr. 213/1998, iar nu și imobile proprietate privată (o astfel de includere echivalând cu o expropriere în fapt, proprietarul fiind lipsit de una din prerogativele dreptului de proprietate, usus).

În acest context, trebuie precizat că este vorba de o încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional al CEDO, deci de un aspect de neconvenționalitate, concluzie la care în mod corect a ajuns și prima instanță.

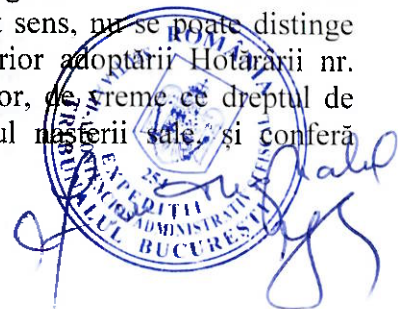
Totodată, caracterul general al PUG nu exclude verificările din teren, constatarea situației reale de fapt pentru *identificarea funcțiunii dominante a fiecărei zone, sau a funcțiunii dominante tradiționale caracterizate de țesut urban și conformare spațială proprie*, astfel cum se cum menționează în H.G. nr. 525/1996 pentru aprobarea Regulamentului general de urbanism.

Față de acestea, sunt apreciate ca fiind vădit nefondate și susținerile privind competența legală a autorităților de a decide amenajarea teritoriului, respectiv faptul că s-a avut în vedere caracteristica dominantă a zonei deși există terenuri sau clădiri care nu corespund în totalitate caracteristicilor zonei în care au fost încadrate. Nu prezintă relevanță faptul că stabilirea zonelor prin PUG are în vedere funcțiunile dominante ale zonei, cât timp proprietatea părții reclamante (interveniente) este direct afectată de destinația acordată zonei respective, limitările impuse acesteia nefiind justificate de necesitatea satisfacerii unui interes public.

Cu privire la criticile aduse raportului de expertiză reținut de instanța de fond în justificarea soluției de admitere a demersului judiciar, acestea nu pot fi primite ca relevante deoarece sunt formulate pentru prima dată în recurs, iar nu și sub forma obiecțiunilor la raportul de expertiză, ce ar fi trebuit să fie formulate la primul termen după depunerea raportului, potrivit prevederilor art. 337 C.pr.civ.

Sunt nefondate deopotrivă susținerile recurentului-pârât referitoare la urmarea procedurii de modificare a prevederilor documentațiilor de urbanism aprobate, în condițiile art. 32 din Legea nr. 350/2001, deoarece în discuție este legalitatea/nelegalitatea unui act administrativ. Așadar, alternativa oferită de recurentul-pârât este irelevantă în determinarea caracterului legal/nelegal al actului litigios, respectiv al hotărârii recurate.

Tot astfel, este lipsită de orice relevanță susținerea potrivit căreia cumpărătorul (actualul proprietar) cunoștea situația terenului în ce privește reglementarea urbanistică în vigoare și perspectiva de dezvoltare urbanistică a zonei. În acest sens, nu se poate distinge între persoanele care au dobândit un drept de proprietate anterior adoptării Hotărârii nr. 269/2000 și cele care au dobândit un drept de proprietate ulterior, de vreme ce dreptul de proprietate este protejat, fără distincții, indiferent de momentul nasterii sale, și conferă aceleași prerogative: usus, fructus și abusus.

Împrejurarea că partea reclamantă (intervenientă) a achiziționat imobilul ulterior adoptării Hotărârii nr. 269/2000 nu presupune un acord al cumpărătorului cu privire la situația juridică a imobilului, neexistând nicio normă care să confere achiziției ulterioare a bunului o astfel de valoare juridică.

Referitor la criticile aduse soluției instanței de fond de obligare a pârâtului C.G.M.B. la încadrarea urbanistică a imobilului în termen de 4 luni de la data la care sentința va deveni definitivă, și acestea sunt apreciate ca fiind neîntemeiate.

Cu privire la primul aspect, contrar opiniei recurentului-pârât, capătul principal de acțiune este apreciat ca fiind întemeiat. Cu privire la cel de-al doilea aspect, se reține că recurentul-pârât nu a indicat norme legale din care să reiasă că procesul de elaborare, adoptare, modificare PUG presupune alocarea unui termen mai mare de 4 luni, astfel că obligația nu ar putea fi adusă la îndeplinire în acest interval de timp.

Subsecvent, în etapa execuțională se va analiza și se va determina, dacă va fi cazul, dacă a intervenit sau nu vreun motiv temeinic ce ar justifica depășirea termenului de 4 luni fixat prin sentința ce reprezintă titlu executoriu.

Curtea reține că nu poate primi nici critica privind obligarea recurentului-pârât la plata cheltuielilor de judecată.

Soluția de obligare a părților pârât la plata cheltuielilor de judecată este conformă prevederilor art. 453 alin. 1 C.pr.civ., conform căroră, „Partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată”, respectiv prevederilor art. 455 C.pr.civ., conform căroră, „Dacă în cauză sunt mai mulți reclamânți sau mai mulți pârâți, ei vor putea fi obligați să plătească cheltuielile de judecată în mod egal, proporțional sau solidar, potrivit cu poziția lor în proces ori cu natura raportului juridic existent între ei”, de vreme ce acțiunea a fost admisă, demersul judiciar fiind apreciat ca fondat, părțile pârâte căzând în pretenții și revenindu-le culpa procesuală.

Cu privire la faptul că instanța de fond nu a arătat în ce a constatat culpa procesuală a pârâtului Municipiul București prin Primar General, Curtea arată că această critică nu poate fi formulată valabil în recursul pârâtului Consiliul General al Municipiului București întrucât acest din urmă pârât nu justifică niciun interes pentru exonerarea unui alt pârât de obligația de plată stabilită prin hotărâre de către instanța de fond.

O astfel de critică ar putea fi valabil formulată de către recurentul-pârât Municipiul București prin Primar General deoarece aceasta este partea căreia îi profită pronunțarea unei soluții favorabile, însă recursul acestui pârât este anulat ca netimbrat, fără a fi cercetat pe fond.

Referitor la propria culpă procesuală, aceasta este evidentă de vreme ce recurentul-pârât Consiliul General al Municipiului București este emitentul actului anulat în parte.

Cu privire la criticile privind pretinsul caracter nerezonabil al cuantumului cheltuielilor de judecată, Curtea arată că acestea nu pot fi primite în considerarea deciziei nr. 3/20.01.2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință, s-a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, motivul de recurs prin care se critică modalitatea în care instanța de fond s-a pronunțat, în raport cu prevederile art. 451 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra proporționalității cheltuielilor de judecată reprezentând onorariul avocaților, solicitate de partea care a câștigat procesul, nu se încadrează în motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă”.

În consecință, deoarece nu este incident niciunul dintre cazurile de casare prevăzute de disp. art. 488 alin. 1 C.pr.civ., în temeiul disp. art. 499 C.pr.civ., Curtea va respinge recursul principal formulat de recurentul-pârât Consiliul General al Municipiului București ca nefondat.

Soluția vizează și cererea recurentului de acordare a cheltuielilor de judecată efectuate în etapa procesuală a recursului, fiind justificată de faptul că acestei părți îi revine

culpa procesuală prin aceea că a promovat o cale de atac nefondată, iar în drept de prevederile art. 453 alin. 1 C.pr.civ.

3. Asupra recursului incident și asupra excepției inadmisibilității acestui recurs

Reclamanta și intervenienta au formulat în cauză recurs incident împotriva considerentului decizoriu referitor la avize.

3.1. Excepția inadmisibilității acestui recurs invocată din oficiu este nefondată, Curtea reținând, pentru a pronunța această soluție, jurisprudența diferită a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Astfel, se rețin:

- decizia nr. 4187 din 4 decembrie 2018 pronunțată de Secția I civilă:

„Apelul incident este deschis intimatului din apelul principal nu numai împotriva soluției cuprinse explicit în dispozitivul sentinței sau al încheierii premergătoare atacate, ci și împotriva considerentelor unor asemenea hotărâri, atunci când se urmărește înlăturarea acelor dezlegări date unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata aceluși proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea, în aplicarea art. 461 alin. (2) C.proc.civ., nu și schimbarea soluției din dispozitiv.

Finalitatea schimbării hotărârii primei instanțe, condiție impusă de art. 472 alin. (1) C.proc.civ. pentru promovarea apelului incident, este atinsă și în cazul în care acest apel este declarat doar împotriva considerentelor, deoarece textul nu distinge în privința părții din hotărâre la a cărei schimbare se tinde, iar considerentele reprezintă parte integrantă a oricărei hotărâri judecătorești, conform art. 425 alin. (1) lit. b) C.proc.civ.

Soluția preconizată de art. 461 alin. (2) din cod, anume înlăturarea de către instanța de apel a unor considerente și înlocuirea lor cu propria argumentare în susținerea soluției din dispozitiv, menținute ca atare, poate fi socotită drept o schimbare a hotărârii, în sensul art. 471 alin. (1), respectiv a acelei părți din hotărâre ce explicitează soluția pronunțată și intră sub autoritate de lucru judecat odată cu dispozitivul. Drept urmare, nu există o incompatibilitate între dispozițiile art. 472 alin. (1) și cele ale art.461 alin. (2) C.proc.civ., iar partea are alegerea în privința declarării unui apel principal sau a unui apel incident împotriva considerentelor”.

- decizia nr. 900 din 18 aprilie 2019 pronunțată de Secția a II-a civilă:

„Potrivit dispozițiilor art. 472 alin. (1) C. proc. civ., intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe.

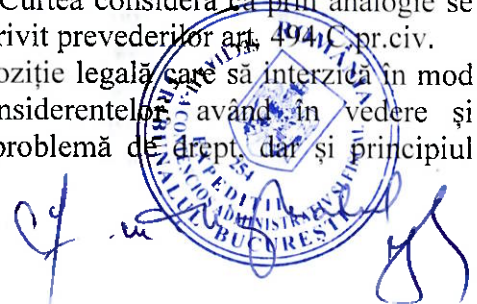
Este greșită reținerea instanței de apel că această instituție procesuală este incompatibilă cu calea de atac declarată exclusiv împotriva considerentelor unei hotărâri, incompatibilitate ce ar rezulta din sintagma „cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe”.

Exigența referitoare la împrejurarea că cererea proprie a intimatului trebuie să „tindă la” schimbarea hotărârii primei instanțe rezidă în aceea că orice apel, indiferent de natura lui, respectiv fie cel îndreptat împotriva dispozitivului, fie cel ce vizează numai considerentele hotărârii tinde, în mod firesc, la schimbarea hotărârii atacate, altminteri apelul putând fi considerat lipsit de interes.

Dacă legiuitorul ar fi dorit să limiteze această cale de atac numai la schimbarea soluției cuprinse în dispozitiv ar fi prevăzut aceasta în mod expres; or, înlăturarea acelor considerente din hotărârea atacată care fie nu sunt în legătură cu judecata aceluși proces, fie sunt greșite ori, după caz, cuprind constatări de fapt de natură a prejudicia partea, în sensul art. 461 alin. (2) C. proc. civ., reprezintă, în sine, tot o schimbare a hotărârii primei instanțe, anume a considerentelor”.

Deși soluția vizează calea de atac a apelului, Curtea consideră că prin analogie se poate aplica și căii extraordinare de atac a recursului, potrivit prevederilor art. 494 C.pr.civ.

În condițiile în care, deci, nu există vreo dispoziție legală care să interzică în mod expres exercitarea recursului incident împotriva considerentelor, având în vedere și jurisprudența instanței supreme în referire la această problemă de drept dar și principiul

liberului acces la instanță, Curtea va aprecia excepția invocată din oficiu ca fiind neîntemeiată.

Deopotrivă, nu este deloc de neglijat împrejurarea că în ședința din data 22 iunie 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursurilor în interesul legii, prin Decizia nr. 14, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați și, în consecință, a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 472 și art. 491 din Codul de procedură civilă, apelul sau recursul incident nu poate fi limitat la obiectul apelului sau recursului principal, ci poate viza orice alte soluții cuprinse în dispozitivul hotărârii atacate și/sau considerentele acesteia.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă”.

Pentru ansamblul acestor considerente, Curtea va respinge excepția inadmisibilității invocată din oficiu ca nefondată.

3.2. Pe fondul acestui recurs, Curtea constată că în cadrul documentației administrative ce a stat la baza emiterii hotărârii litigioase există adresa nr. 203169/17.08.2000 emisă de către Oficiul de Cadastru, Geodezie și Cartografie al Municipiului București, potrivit căreia: *1. Lucrarea nu respectă dispozițiile Legii nr. 7/1996 ... întrucât nu a fost executată de o persoană autorizată în domeniile cadastrului, geodeziei și cartografiei; 2. Documentația nu respectă prevederile Regulamentului privind avizarea lucrărilor de geodezie, cartografie, cadastru, fotogrammetrie și teledetecție aprobat prin Ordinul Președintelui ONCGC nr. 347/1998; (...) 4. Suprafața Municipiului București menționată în PUG – 22.800 ha diferă de suprafața din SST – 23.787 ha; 5. Documentația ce ne-a fost comunicată nu conține elemente topografice în baza cărora să poată fi verificată și avizată lucrarea; 6. Limita intravilanului Municipiului București nu a fost avizată de OCGC București, avizul nostru nefiind solicitat la acel moment; 7. Planul prezentat nu are specificată scara la care a fost întocmit; 8. Limitele Municipiului București, a extravilanului și a sectoarelor nu sunt figurate în plan și nu sunt conforme cu realitatea. Față de cele prezentate mai sus, ne vedem în imposibilitatea de a acorda aviz favorabil pentru documentația înregistrată la OCGC București sub nr. 203028/24.07.2000 (f. 134 dos. fond, vol. I).*

Deopotrivă, în cadrul aceleiași documentații administrative, există adresa nr. 586/03.08.2000 emisă de către Oficiul de Cadastru Agricol și Organizarea Teritoriului Agricol al Municipiului București, potrivit căreia: *- sectoarele Municipiului București nu sunt evidențiate; - planurile cadastrale necesare elaborării lucrării nu sunt prezentate și avizate; - suprafața aferentă intravilanului Municipiului București diferă de suprafața înscrisă în cadastru, însușită de Comisia Națională de Statistică și de Oficiul de Cadastru Geodezie și Cartografie a Municipiului București; - nu se prezintă elementele topo-cadastrale ce au stat la baza elaborării PUG; - planurile prezentate nu au scară de reprezentare; - lipsește structura suprafețelor structurate pe categorii de folosință. Având în vedere cele enumerate mai sus, suntem în imposibilitatea de a elibera Avizul privind PUG al Municipiului București (f. 135 dos. fond, vol. I).*

Curtea constată că în anexa la HCGMB nr. 269/2000, care a aprobat PUG Municipiul București, la pozițiile 12 și 13 sunt menționate avizul nr. 203169/2000 de la OCGC București și avizul nr. 586/2000 de la OCAOTA București, ceea ce implică faptul că aceste avize au fost obținute.

Însă, conform celor ce preced, OCGC București prin adresa nr. 203169/17.08.2000 (...) și OCAOTA București prin adresa nr. 586/03.08.2000 (...) au refuzat în mod explicit să avizeze favorabil PUG Municipiul București, menționând expres imposibilitatea acestui lucru pentru motivele de nelegalitate precizate concret în cele 2 adrese, astfel (între altele): suprafața Municipiului București menționată în PUG - 22.800 hectare, diferă major de suprafața reală înscrisă în cadastru, însușită de Comisia Națională de Statistică din S.S.T. (Suprafața Statistică Teritorială) -23.787 hectare; PUG nu conține elementele topografice care să permită verificarea documentației; limitele Municipiului București, ale intravilanului, ale

extravilanului si ale sectoarelor nu sunt conforme cu realitatea; lipsește structura suprafețelor pe categorii de folosință.

Chiar dacă cele două avize pot fi considerate ca având caracter consultativ, acest aspect nu este de natură să înlăture posibilitatea invocării și examinării motivelor de nelegalitate pe calea acțiunii în anularea actului administrativ în privința căruia au fost emise cele două avize negative, în speță constatându-se că mențiunile din avize consolidează concluzia încălcării Ordinului nr. 13 N din 10.03.1999, emis de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, rezultând, indubitabil, că nu au existat studii de fundamentare sau acte pertinente care să fi stat la baza propunerii includerii terenului recurentului în zona spațiilor verzi pentru agrement.

Pentru aceste considerente, conform disp. art. 498 rap. la art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ., văzând și disp. art. 20 din Legea nr. 554/2004, Curtea va admite recursul incident și va casa în parte sentința civilă recurată în sensul că va înlătura considerentele decizorii referitoare la motivul de nelegalitate al HCGMB nr. 269/2000 reprezentat de lipsa avizelor conforme, pe care le va înlocui cu considerentele proprii expuse în prezenta decizie.

Curtea va menține soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate.

Pentru aceste motive,

**ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Admite excepția netimbrării invocată din oficiu.

Anulează recursul principal formulat de recurentul-pârât Municipiul București având Cod fiscal 4267117 și contul R081TREZ7002451022 XXXXX DESCHIS LA ATCPMB, cu sediul în București, B-dul Regina Elisabeta nr. 47, sector 5, împotriva **sentinței civile nr. 5873/20.09.2019** pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9397/3/2018, ca netimbrat.

Respinge recursul principal formulat de recurentul-pârât Consiliul General al Municipiului București cu sediul în București, B-dul Regina Elisabeta nr. 47, sector 5, împotriva **sentinței civile nr. 5873/20.09.2019** pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9397/3/2018, ca nefondat.

Respinge excepția inadmisibilității invocată din oficiu ca nefondată.

Admite recursul incident formulat de **recurenta-reclamantă** MECHEL SERVICE ROMANIA SRL având cod de identificare fiscală R023463101, înregistrată la Registrul Comerțului cu nr. J40/7795/2008, PRIN LICHIDATOR JUDICIAR MANAGEMENT REORGANIZARE LICHIDARE BUCUREȘTI având CIF: R013671725, înregistrată în registrul UNPIR sub nr. RFO II – 0139, cu sediul ales la SCA Dobrinescu Dobrev în București, Intrarea Roma nr. 7, sector 1, București și **recurenta-intervenientă** STEEL TRANSPORT & LOGISTIC SRL având CIF: R028907019, înregistrată la Oficiul Registrul Comerțului sub nr. J40/8952/2011, cu sediul ales la SCA Dobrinescu Dobrev în București, Intrarea Roma nr. 7, sector 1, împotriva **sentinței civile nr. 5873/20.09.2019** pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 9397/3/2018.

Casează în parte sentința civilă recurată în sensul că înlătură considerentele decizorii referitoare la motivul de nelegalitate al HCGMB nr. 269/2000 reprezentat de lipsa avizelor conforme, pe care le înlocuiește cu considerentele proprii expuse în prezenta decizie.

Menține soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate.

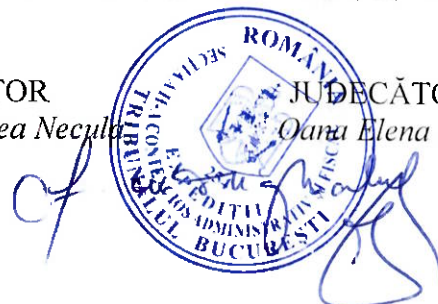
Definitivă.

Pronunțată astăzi, 29.06.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
Mirela Monica Perjaru

JUDECĂTOR
Carmen Andreea Necula

JUDECĂTOR
Oana Elena Pelin

GREFIER
Andreea Mihaela Cimpoieru

Red./Tehnored. M.M.P./ 5 ex.
Sentința civilă nr. 5873/20.09.2019 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în
dosarul nr. 9397/3/2018
Judecător fond : Iuliana Ostache